

Otthonról hazatalált

SZILÁGYI DOROTTYA FIATALON VILÁGOT LÁTOTT, S MIRE FELNŐTT, A VILÁGA A MEDENCE LETT

Mostanság ünnepelte a 23. születésnapját, de ennek a szerény évmennyiségnek is csak körülbelül a harmadát töltötte Magyarországon. Tízévesen sokan még azt sem tudják pontosan, milyen földrészek vannak a világon, ő meg addigra már három kontinensen is élt... Dél-Afrika, Új-Zéland, Magyarország, Ausztrália, majd ismét Magyarország voltak Szilágyi Dorottya válogatott vízilabdázónk állomáshelyei, miután családja országról országra költözött a vízilabdaedző édesapával. Az édesanya és a nagyobbik lány, Viktória végül Ausztráliában maradt, Dorottya és Péter pedig hazatért, ma együtt dolgoznak az Egri VK sikereiért. Címlapsztorink főhősnőjét volt tehát miről kérdezni, s ő nyíltan mesélt is múltja, jelene, sőt még a jövője (lehetséges) történéseiről is. Az volt az érzésem, Dorottya a hazafias és a kozmopolita szemlélet éppen ideális egyvelegét képviseli...

Szerző: dr. Szász Adrián

Fotók: ifj. Nagy György

– Részben a „skorpiók földjén” nőttél fel, még a csillagjegyed is skorpió. Mégis nehezen tudom elképzelni, hogy veszélyes tulajdonságokkal rendelkeznél...
– Olvastam a „skorpió-tulajdonságokról”, de nem mind igazak rám. Hogy akkor milyen vagyok? Nagyon céltudatos. Amit el szeretnék érni, azt elérem. Ez tud jó és rossz is lenni: néha átmegy akaratosságba, önfejűségbe. Az viszont jó, hogy kiállok az igazamért, elég türelmes vagyok, és igazán csapatember. Nem kerülöm a konfliktusokat, de nem szeretem a bajt sem, próbálok minél kevesebb embert megbántani, inkább a megoldásokat keresem. És nagyon naiv is vagyok: mindenkiből jól nézek ki, előre senkiről sem ítélek, ezt még Ausztráliában tanultam. Nem foglalkoztat, kinek milyen a múltja, amíg nekem nem árt.

SZAFARI, NETBALL,

LÁZADÁS ÉS KENGURUK

– Itthon sokakat érdekel, milyen lehet Dél-Afrikában, Új-Zélandon vagy Ausztráliában felcseperedni. Hát még mindháromban egymás után!
– Imádtam külföldön élni, gyönyörű mindegyik ország, csupa jó emlék van! Dél-Afrikából és Új-Zélandról nyilván kevesebb, de Ausztrália meghatározó, mert ott kamaszodtam, mondhatni ott nőttem fel. Dél-Afrikából az állatokra emlékeztem, arra, hogy szerettem ott lenni, meg a család néhány barátjára. Amikor 2016-ban nem kerültem be az olimpiai keretbe, édesapámmal kiutaztunk, megmutatta, hol laktunk, még szafariztunk is! Ezekből visszajöttek a kiskori emlékek, nagyon élveztem.

– Új-Zélandról már medencés emlékeid is lehetnek.

– Ott kezdtem vízilabdázni, és apukám is ott kezdett nőket edzeni, ő lett a nevelőedzőm, ő tanított meg mindenre. Sosem voltam úszó, csak annyira tanultam meg úszni, amennyire egy vízilabdázónak kell. Sok sportot kipróbáltam hobbi szinten, netballoztam például, ami a kosárlabda rokona, de nincs palánk, csak gyűrű. Ez ott és Ausztráliában is a legnépszerűbb női csapatsport, engem is elkísért 13-14 éves koromig. Akkor volt egy csúnya bokasérülésem, és a felépülésem után maradt a vízilabda, ami egy fokkal biztonságosabbnak tűnt... Pedig 6-7 évesen még tornáztam, sőt Ausztráliában műugró is voltam!

– 14 évesen viszont két évre teljesen leálltál a sporttal. Lázadás lehetett?

– Abban az időszakban csak futni jártam, azt sem versenyszerűen. Jött a lázadó korszakom, jobbnak tűnt gimisként a haverokkal lenni, szórakozni, fiatalos dolgokat csinálni. Előtte napi kettőt edzettem, kicsit beleuntam, hiszen kevesen kezdik el hétévesen a vízilabdát. Két évre más utat választottam, de ez a két év nagyon kellett ahhoz, hogy utána újra beleszeresek a sportágba, és meg is becsüljem. Ha nem hagytam volna abba, biztos, hogy nem jutok el tizenhat évesen újra Magyarországra, Mihók Attila hívására a dunaújvárosi csapathoz.

– Ő személyesen, az ausztráliai otthonotokban győzött meg a folytatásról. Nálatok otthon is mindig a vízilabda a téma?

– Nem. Mióta Magyarországon játszom, otthon teljesen tiltott téma lett! Előtte túl sokat beszélgettünk róla, talán ezért is untam rá. Még a nővéremmel együtt

kezdtük, aki nagyon tehetséges volt, együtt is hagytuk abba. Vagyis én két héttel utána, mert ő volt a példaképem, ebben is követtem. Aztán azt mondta, ha ő kapta volna a dunaújvárosi ajánlatot, és a helyemben lenne, ő is elfogadná. Úgyhogy neki is része van abban, ahol most tartok.

– Jó testvérek vagytok?

– Kamaszként „szörnyű” tesók voltunk (nevet), de most, hogy Ausztráliában él, én pedig Magyarországon, már nagyon becsülöm. Furán hangzik, de talán kellett ehhez a távolság is. Felnézek rá, bizonyos fókig a mai napig a példaképem, pedig már nincs köze a vízilabdához. Másfél év van köztünk, van két lánya: egy négyéves saját és egy nyolcéves a párja előző kapcsolatából. Nyugat-Ausztráliában a legjobb egyetemen készült – ösztöndíjjal – pszichológusnak, de annyira szeretett volna gyereket, hogy

nem várta meg a diplomát. A kicsi aztán allergiás lett, így Viki elkezdett az egészséges étkezéssel foglalkozni. Influenzerré vált, online boltja van a saját kézműves

EGY ÁTLAGOS NAP

Dorottya – becenevén Dorka – a profi sport mellett az egri Eszterházy Károly Egyetem sport- és rekreációs szervezés szakát végzi, egyéni tanrenddel. Reggelente másfél órás medencés, majd másfél órás kondiedzése van, utána közös ebéd a csapattal, némi szabadidő, délután pedig közel egy óra taktikai elemzés/videózás után újabb másfél órás vizes tréning...

termékeivel, egy farmon élnek Margaret Riverben. Elkezdték olyan állatokat is gyűjteni, amelyek utcára kerültek. Elvégzett egy szakot, hogy kis kengurukra vigyázhasson, örökbe fogadni is lehet tőlük. Közben készíti a recepteket a „mindenmentesen” táplálkozóknak. Művészként, még fest is! Évente egyszer talál-

kozunk, én haza szoktam menni karácsonyozni, ők két évente nyáron jönnek Magyarországra.

– Úgy fogalmaztál, hogy haza, illetve Magyarországra. Melyik az igazi otthonod?

– Mindkettő az. Ha ott vagyok, onnan ide jövök haza, ha itt, akkor innen oda. De egyre jobban otthon érzem magam itthon. Viszont mindig nagyon anyás voltam, így az anyukám nagyon hiányzik. Az emberek egyébként odakint – az ismeretlenek is – kedvesek, segítőkészek. Talán az időjárásról ilyenek, a naptól én is mindig feltöltődöm. Ha süt, rossz kedvem már nem lehet! Ausztráliában egész évben süt, itthon viszont hat hónap szürkeség van. De szeretek itt élni, és itt is tervezem a jövőmet.

– Konkrétan Egerben?

– Mindkét szülőm egri, én is Egerben születtem, és a nagyszülők,

EGY „ÁLLATOS” NAP

„Ha rajtam múlna, állatkertben élnék” – mondja. Így viszont „csak” egy hófehér bundájú, kékszemű házicicája van. A rosszcsont neve Bodza, de nemrég átkeresztelték Bodzillára, mert nem mindig viselkedik jól. Nos, vele telik egy állatos nap!

unokatestvérek is idevalók. Teljesen egri lány vagyok, Egerben nem lehet olyat mondani, amit ne szeretnék! A Dobó tér egész évben hangulatos, a város tele van fiatalokkal, mindig történik valami, imádom a Szépasszonyvölgyet is. Szerencsés vagyok, hogy van itt női csapat, nem is akármilyen!

BIROS, BÍRÓ, EGER, TOKIÓ

– Mesélj, milyen!

– Ez a második szezonom itt, tavaly még csak tanulgattam, mit hogyan kellene csinálnom. Dunaújvárosból jöttem, ahol sok válogatott játékos volt, de szerintem azóta is fejlődött az egyéni játékom, persze még bőven van teendő. Biros Petittől van mit tanulni, külön is sokat foglalkozik velem. Nem vagyok csapatkapitány, de érzem, hogy van beleszólásom

a dolgokba. Édesapám a másod-edző, neki viszont nem nagyon engedem, hogy beleszóljon az enyémbé! (nevet) Idén komolyabb csapatunk lett, olyan játékosokat sikerült igazolni, akik vagy voltak válogatottak, vagy azok lesznek. Sokat erősödtünk, úgy gondolom, jobb helyezést fogunk elérni. Kell még egy kis idő összeszokni, a bajnokság második felére lehetünk acélosabbak. Reálisan nézve a négybe kerülés a cél, az érem extra lenne, de nem elérhetetlen. Bajnoki aranyam még nincs, csak Magyar Kupám; örülnék, ha egyszer az Egerrel sikerülne...

– Edzőként milyen karakter a játékosként háromszoros olimpiai bajnok Biros Péter?

– Ilyen edzőm még nem volt, aki ennyire a saját játékoskori tapasztalataiból dolgozik. Átment pontosan ugyanazokon, amiket most én is átélek, és bármilyen gonddal, kérdéssel fordulhatok hozzá, akár reggel ötkor vagy este tíz után is. Ilyen téren laza, olyan téren viszont nagyon szigorú, hogy ha elmagyaráz egy technikai elemet, akkor elvárja annak a precíz végrehajtását. Tökéletesen tudja, az adott szituációban mi a jó megoldás, és ha nem pontosan hajtod végre – például egy olyan mérkőzésen, ami már eldőlt –, hiába születik belőle gól, ő le fog szidni. Csak, mert nem tökéletes technikával oldottad meg, és ezért egy jobb csapat ellen, kiélezett helyzetben

EGY SZERELMES NAP

„A párom, Iván kosárlabdázó, vele több mint két éve találkoztunk a tajpeji Universiadén, minket a sport hozott össze. Volt később fél év kihagyás az én hibámból, bánom is, hogy azt az időt nem töltöttük együtt.” Tavasz óta viszont folytatódnak a szerelmes napok: a pár nemrég az angol válogatott focimeccsén járt a Wembley-ben, ezt kapta Iván a születésnapjára.

EGY ZENÉS NAP

Dorka ifjúkora ellenére régebbi zenét hallgat: Johnny Cash-t, Elvis Presley-t, Barry White-ot. Elvis-től a Heartbreak Hotel és az Always On My Mind a kedvencei. „Ha én vagyok egy fiatal társaságban a zenefelelős, nem szoktam sokáig az maradni. Hamar leváltanak” – mosolyog.

reális. Nagyon sajnáltam az ausztrálok elleni 10-9-es vereséget, hogy a sok munka ellenére, amit befektettünk, végül nem jött ki, mennyire jó a csapatunk. Ennyire kiváló személyeket, ennyire összetartó csapatot én még nem láttam! Szuper volt a hangulat egész nyáron, mindenki szeretett mindenkit, ami nőknél

nemigen szokott előfordulni... Sajnálom, hogy nem lett meg annak a gyümölcse, hogy mindent megtettünk egymásért. Kellene egy felmutatható eredmény, ami jelezné, hogy nemcsak összetartó, hanem sikeres csapat is vagyunk! A negyedik helyben jó volt, hogy megelőztünk erősebbnek gondolt csapatokat, de ha ott vagy a négyben, akkor már bármi akarsz lenni, csak negyedik nem. Ám nem fogok ezen báncógni, ha a januári budapesti Eb-t megnyerjük, vagy másodikok leszünk mondjuk a spanyolok mögött, mert az is olimpiai kvalifikációt ér.

– Nagy élmény lehet ismét hazai pályán nemzeti színekben medencébe szállni...

– Ott voltam már a 2017-es budapesti vizes világbajnokságon is, ahol valami hatalmas extázisban volt részünk! Egy életen át emlékezni fogok arra a közönségre és a hangulatra, ami a Margitszigeten uralkodott. Azzal a csapattal

tényleg érmet kellett volna szerezniünk, ha csak a játékosokat nézem. Ez elmaradt, így egy kicsit keserű is az emlék, de az egy másik csapat volt, mára nagyban kicserélődött, és én hosszabb távon jobbnak érzem a mostani összetételt.

– A szövetségi kapitány, Bíró Attila miben különbözik a klub-edződtől?

– Ég és föld a két szakember! Ahogy eddig minden edzőm más volt. Nem jobbak vagy rosszabbak egymásnál, de Biros Peti még játékosszemmel néz mindent, Bíró Attila pedig már régóta edző. Nem véletlenül nyerték meg vele a lányok egyből a 2016-os Eb-t, ahogy kapitány lett. Jó lenne most, négy évvel később átélni ugyanazt. Aztán jöhetne a nagy álom, az olimpia, de azzal csak akkor érdemes foglalkozni, ha megvan az Eb-n a kvalifikáció. Utána viszont nyakunkon lenne Tokió is, szóval sűrű év lehet!

MAGYARUL (ÉS)

AZ ÁLMOK NYELVÉN

– Ahhoz, hogy egyre jobb közösségek tagja lehess, a kommunikáció is fontos, ami – úgy tudom – kezdetben nem volt zökkenőmentes, de ez esetedben természetes.

– Amikor Magyarországra jöttem, magyarul annyit tudtam, amennyit otthon a szüleimmel beszélünk. Rossz volt az akcentusom, nevettek rajtam – nem gúnyolódtak, csak mondták, milyen „aranyosan” beszélek, de ez sem esett jól

–, gyakran rosszul fejeztem ki magam. De már észreveszem, ha hibát ejtek. Az első félévben alig szóltam meg, csak az amerikai csapattársammal mertem beszélgetni. De aztán, ha magyarul szól a tévé, azt halod az utcán és az öltözőben, belerázódsz, így én is belejöttem. Bár a magázás a mai napig nehezen megy.

– Milyen nyelven olvasol, és milyen nyelven álmodsz?

– Előfordul, ha este angol sorozatot nézek, hogy utána angolul álmodom. Ez régen természetes volt, de ma már magyar álmomból van több. Erőltetem is, hogy magyarul olvassak, ám idegesít, hogy fele tempóban haladok a magyar könyvekkel az angolokhoz képest. De már csak magyarokat veszek, hogy fejlődjek.

– A párod is magyar, sőt hozzád hasonlóan sportoló. Ideálisabb így a kapcsolat, mint egy civillel lehetne?

– Megértjük egymást, mert ő is csapatsportot űz; nem sérelmezzük, ha a másiknak arra van szüksége, hogy a csapattársaival töltsön időt. Egy nem sportolótól ezt nem biztos, hogy megkapnánk. Ugyanakkor ő Nyíregyházán játszik, én Egerben, így nem tudunk annyit találkozni, amennyit szeretnénk. Másfél óra távolság nem a világvége, de az együttélés így még nem jöhet szóba. Sokat hülyéskedünk, hogy ő már kezd kiöregedni, úgyhogy lassan jöhet Egerbe, de ez csak ugratás, mert imádja a kosárlabdát, nem várnám, hogy feladja miattam.

EGY „JÓÍZÚ” NAP

„Mindkét nagymamám nagyon jól főz, imádom például az apai nagyim isteni húslevesét! Étteremben még nem ettem hasonlót” – lelkesedik. Pedig tizenévesen vegetáriánus is volt – akkoriban modellkedett, de végül a profi sport világa jobban bejött neki, mint a kifutóké.

– És a külföldre költözés szóba jöhet még?

– Ha egyszer elhatározom, akkor menni fogok, mert nem vagyok ijedős típus, ide is egyedül jöttem 16 évesen, egyik pillanatról a másikra. December közepén még Ausztráliában beszélgettünk a dunaiújvárosi edzővel, január közepén pedig már itt voltam. Egyelőre nagyon jól érzem magam Egerben, de később semmi sincs kizárva.

– A családotól kapott értékekből mi mindent szeretnél továbbadni majd egyszer a gyermekeidnek?

– Úgy érzem, biztosan lesz majd gyermekem, sőt többet is szeretnék! Ahogy a nagyszüleim is fontos részei az életemnek, úgy én is azt szeretném, ha majd a család közelében nőnének fel, csak még nem tudom, hogyan oldjuk meg, hiszen anyukám Ausztráliában, apukám itthon... De nagyon családorientált vagyok, jó volna, ha minden rokon a közelben lenne. Sosem erőltetnék a gyermekemre olyat, amit nem szeretne, bár szoktunk azon viccelődni a párommal, hogy jó genetikát örökölhettek... (nevet) Vajon vízi vagy szárazföldi sportágit fog választani? Én nagyon örülök, hogy annyifélet kipróbálhattam Ausztráliában! Fontos, hogy legyen mozgás az életében, de elindulhat akár művész vonalon is. Csak azt nem szeretném, ha otthon nyomkodná a Playstationt reggeltől estig! Csináljon bármi mást, amit szeret.

– Te mit szeretnél a legjobban, ha így, születésnapod alkalmából kívánhatnál egyet?

– Hú... Szeretnék eljutni jövőre a válogatottal... De ha leírjuk, hogy hova, attól még teljesülhet?

– Akkor nem írjuk le, csak rábökünk a térképen. T-vel kezdődik és Ó a vége?

– Igen...

– Tök jó!

